

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/40/2014
Identifikačné číslo spisu:	3712211038
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3712211038.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej navrhovateľa C., bývajúcim v N. právne zastúpeného JUDr. Róbertom Faturom, advokátom, so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 18/23, proti odporkyni K. bývajúcej v N., právne zastúpenej JUDr. Stanislavou Ďurišovou, advokátkou, so sídlom v Považskej Bystrici, Dukelská 972/7-3, o zaplatenie 4.853,47 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 10 C 209/2012, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. júla 2013 sp. zn. 19 Co 150/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania v sume 214,81 Eur, ktorú je odporkyňa povinná zaplatiť k rukám advokáta JUDr. Róberta Faturu, so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 18/23, do 3 dní.

Odôvodnenie

Okresný súd v Považskej Bystrici rozsudkom zo 4. marca 2013 č. k. 10 C 209/2012-109 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.596,66 Eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.111,78 Eur od 28.9.2012 do zaplatenia, s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.484,88 Eur od 28.9.2012 do zaplatenia, v splátkach po 50 Eur mesačne, ktoré sú splatné vždy do 15. dňa v mesiaci až do vyrovňania s tým, že prvá splátka je zročná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku, pod následkom výkonu rozhodnutia a pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i jednej z nich. Vo zvyšujúcej časti návrh navrhovateľa zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že upraveným žalobným návrhom navrhovateľ žiadal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi 2.596,66 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.111,78 Eur od 23.12.2010 do zaplatenia, s 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.12.2011 do zaplatenia, s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.11.2011 do zaplatenia, s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.10.2011 do zaplatenia, s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.9.2011 do zaplatenia, s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 6.8.2011 do

zaplatenia, s 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.7.2011 do zaplatenia, s 9,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.6.2011 do zaplatenia, s 9,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 7.5.2011 do zaplatenia, s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 125,15 Eur od 8.4.2011 do zaplatenia, s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 358,53 Eur od 25.3.2011 do zaplatenia. Mal za to, že žalovaná suma predstavuje náklady spojené s užívaním bytu za rok 2010 vo výške 1.111,78 Eur (skutočné náklady 1.279,54 Eur po odpočítaní fondu opráv vo výške 167,76 Eur) a náklady spojené s užívaním bytu za rok 2011 vo výške 1.484,88 Eur (skutočné náklady 1.668,54 Eur po odpočítaní fondu opráv vo výške 167,76 Eur a poistky 16,01 Eur). Vychádzal z toho, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom bytu č. XX., na 2. poschodí, vo vchode č. XXX., nachádzajúceho sa v obytnom dome číslo XXXX., postaveného na parcele č. 2418/23 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 385 m², k. ú. N., ako aj spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach obytného domu a na pozemku vo veľkosti 7024/287013-in, zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. N. Navrhovateľ ako vlastník bytu si povinnosti platiť náklady spojené s užívaním bytu správcovi domu plnil, keď riadne uhradil náklady za služby spojené s užívaním bytu za rok 2010 a rok 2011. Odporkyňa byt užívala bez právneho dôvodu, v období, za ktoré navrhovateľ ako vlastník uhradil náklady za prevádzku a plnenia spojené s užívaním bytu. Považoval za nepochybné, že odporkyňa sa tak bezdôvodne obohatila na úkor navrhovateľa, a preto sa navrhovateľ dôvodne domáhal neoprávnene získaného majetkového prospechu voči odporkyni. Mal za preukázané, že navrhovateľ odporkyňu priebežne informoval, že má voči nemu dlh z titulu ním uhradených nákladov za služby spojené s užívaním bytu a bezúspešne ju vyzýval na plnenie. Pri rozsahu bezdôvodného obohatenia vychádzal z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za rok 2011 (skutočné náklady vo výške 1.668,65 Eur po odpočítaní fondu opráv 167,76 Eur a poistky 16,01 Eur). Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.1.2010 do 31.12.2010 v sume 1.111,78 Eur (skutočné náklady vo výške 1.279,54 Eur po odpočítaní fondu opráv 167,76 Eur), odporkyňa za obdobie od januára 2010 do septembra 2010 vzniesla námietku premlčania, ktorú súd s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepovažoval za dôvodnú. S ohľadom na to, že odporkyňa sa preukázateľne dostala do omeškania splnením peňažného dlhu, súd navrhovateľovi priznal úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zákonnej výške podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 31. júla 2013 sp. zn. 19 Co 150/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vychádzal z toho, že užívaním bytu bez právneho dôvodu vzniká užívateľovi vždy majetkový prospech. Zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z dokazovania okresného súdu mal za preukázané výlučné vlastníctvo navrhovateľa k bytu č. XX, na 2. poschodí, vo vchode č. XXX, obytnému domu číslo XXXX postaveného na parcele č. 2418/23 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 385 m², k. ú. N. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach obytného domu a na pozemku vo veľkosti 7024/287013. Zo zistenia, že odporkyňa predmetný byt užívala 35 rokov a nájomná zmluva medzi účastníkmi konania uzavretá nebola dospel k záveru, že odporkyňa na úkor navrhovateľa získala majetkový prospech. Rozsah majetkového prospechu navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa preukázal vyúčtovaním nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie od 1.1.2010 do 31.12.2010 a za obdobie roka 2011 a tento ani odvolateľka nespochybňovala. Pokiaľ teda odporkyni vznikol užívaním bytu majetkový prospech, správny bol záver súdu prvého stupňa, z ktorého vyvodil opodstatnenosť uplatneného nároku a odporkyni uložil povinnosť uhradiť navrhovateľovi sumu 2.596,66 Eur s príslušenstvom. Bez významu pre rozhodnutie vo veci bola preto námietka odporkyne, že nemala vedomosť o tom, koľko a komu má platiť za služby spojené s užívaním bytu, že navrhovateľ nevyvinul absolútne žiadnu aktivitu, aby jej oznámil, koľko a komu má platiť za služby spojené s užívaním bytu, a že pokiaľ by aj navrhovateľovi za služby platila, vzniklo by riziko, že navrhovateľ by si odovzdané peňažné prostriedky ponechal. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nebolo v danom prípade ani v rozpore s dobrými mravmi, ktorú námietku odvolateľka v odvolacom konaní uplatnila bez akejkoľvek bližšej špecifikácie. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p., keďže navrhovateľ mal v odvolacom konaní úspech, ale náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, preto mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie z dôvodu, že tento trpí vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keďže jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím je nielen založená prípustnosť

dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale je aj naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a zároveň je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj nesprávny. Navrhla, aby dovolací súd ho zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Dôvodila, že už v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa uviedla niekoľko údajov a faktov, na ktoré súd v konaní neprihliadol a ktoré poukazujú na nesprávne skutkové zistenia prvostupňového súdu vyvedené z vykonaných dôkazov a tiež na nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Konkrétne, že navrhovateľ po celý čas, od kúpy bytu v ktorom býva, nevyvinul žiadnu aktivitu vedúcu k tomu, aby jej oznámil koľko a komu mala platiť za služby spojené s užívaním bytu. Písomné dôkazy, ktoré do súdneho spisu krátkou cestou doložila a ktorými preukazovala svoje snahy platiť za služby spojené s užívaním bytu, súd vôbec nezobral do úvahy a v odôvodnení rozsudku sa s nimi žiadnym spôsobom nevysporiadal. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím jej neumožnil vyjadriť k obsahu podaného odvolania. Chcela poukázať na nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov okresným súdom, na jeho nesprávne skutkové zistenia a súčasne na jeho nesprávne právne posúdenie veci. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku jej právny zástupca upovedomený nebol, krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd porušil tiež čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že vec verejne neprerokoval, a to v jej prítomnosti a neumožnil jej vyjadriť sa tak k obsahu svojho odvolania.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odporkyne ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. V súlade s povahou dovolacieho konania a tiež výnimočnosťou dovolania tento mimoriadny opravný prostriedok nielenže nie je v Občianskom súdnom poriadku normatívne upravený ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť (súdmi, účastníkmi) vnímaný ako „skryté odvolanie“. Zo zásadne odlišnej povahy a účelu riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov vyplýva nevyhnutnosť zásadne odlišných prístupov a postojov súdu pri aplikácii ustanovení zákona upravujúcich prípustnosť odvolania a dovolania. Pokiaľ by sa v praxi napriek tomu nedostatočne zohľadňovala mimoriadna podstata dovolania a pokiaľ by sa pri posudzovaní jeho procesnej prípustnosti v prípadoch prejednávanych dovolacím súdom vyskytovali také prístupy, interpretačné náhľady a právne postoje, ktoré sú inak typické pri skúmaní prípustnosti riadnych opravných prostriedkov, a v dôsledku toho by sa v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku zohľadňoval účel a cieľ typicky sledovaný riadnymi opravnými prostriedkami, mohlo by to viesť až k možnosti deformovaného nazerania na dovolanie a dovolacie konanie ako celok; takéto nazeranie by sa dostávalo do rozporu s jedným zo základných a ťažiskových princípov právneho štátu - princípom právnej istoty. Dovolací súd musí tejto možnosti predchádzať dôsledným rešpektovaním podstaty a výnimočnej povahy dovolania.

Dovolanie odporkyne smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania odporkyne z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, nakoľko napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

Podané dovolanie by v okolnostiach daného prípadu mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania odporkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

Odporkyňa v dovolaní namietala, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva (v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ odporkyňa v dovolaní uvádzala námietky o nesprávnom postupe súdov nižších stupňov súvisiacom s dokazovaním, ako nevykonanie navrhnutých dôkazov, ako i nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd k týmto námietkam uvádza nasledovné. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania. Súd je oprávnený vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je toho názoru, že je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodíť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 125/1999, R 6/2000).

Ani odporkyňou namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Odporkyňou namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým údajne dospeli v procese dokazovania, by mohla zakladať nanajvýš tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (napríklad 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu, v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 243a ods. 2, in fine O.s.p.). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

K námietkam odporkyne týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (§ 237 ods. 1 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takehoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe, i keby k nej skutočne došlo, ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Odporkyňa v dovolaní vyslovila aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci

súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo prípadné nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov, ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

Pokiaľ odporkyňa namietala, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, takúto možnosť dáva Občiansky súdny poriadok v § 214 ods. 2. Ako vyplýva z obsahu spisu (č. l. 116, 117), oznámením vyhláškou podľa § 156 ods. 1, 3 O.s.p. odvolací súd oznámil na oznamovacej tabuli, že dňa 31. júla 2013 bude verejne vyhlásený rozsudok o 11.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. 112. Oznámenie bolo vyvesené dňa 24. júla 2013 a zvesené dňa 31. júla 2013.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola odporkyni odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a keďže prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd priznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu odporkyne (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 170,97 Eur, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 Eur), predstavuje spolu 179,01 Eur spolu s 20% DPH (35,80 Eur) vo výške celkom 214,81 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.